

Daniels bok – etthundratjugoförsta

Att låsa upp den sista tidens tecken: att förstå Kristi anvisningar om vårens knoppande träd

Jeff Pippenger

2024-03-07

Kristus hänvisade sitt folk till vårens knoppande träd, för att de skulle förstå ”tecknen” och innebörden av ”tecknen” i de sista dagarna.

”Kristus hade befallt sitt folk att vaka efter tecknen på hans ankomst och glädja sig när de såg förebudet om sin kommande Konung. ”När detta börjar ske”, sade han, ”så res er och lyft upp era huvuden, ty er återlösning närmar sig.” Han hänvisade sina efterföljare till vårens utspringande träd och sade: ”När de redan knoppas, ser ni och förstår av er själva att sommaren redan är nära. Så skall också ni, när ni ser detta ske, förstå att Guds rike är nära.” Luk. 21:28, 30, 31.” The Great Controversy, 308.

De sista dagarnas ”tecken” förebildades av de ”tecken” som tillkännagav och inledde den förste ängelns rörelse. Dessa ”tecken” omfattade himlarnas skakning, men Joel anger att de sista dagarnas ”tecken” — de dagar då Israels missgärning skall eftersökas och inte finnas, då Guds heliga berg är heligt för evigt, ty inga främlingar skall någonsin mer dra genom det — då himlarnas makter skakas, också skall omfatta jordens maktens skakning. Syster White identifierar åtskillnaden mellan himlarnas maktens skakning och jordens maktens skakning.

”Den 16 december 1848 gav Herren mig en syn av skakningen av himlens makter. Jag såg att när Herren sade ”himlen”, då han gav de tecken som återges av Matteus, Markus och Lukas, menade han himlen, och när han sade ”jorden” menade han jorden. Himlens makter är solen, månen och stjärnorna. De råder i himlarna. Jordens makter är de som råder på jorden. Himlens makter skall skakas vid Guds röst. Då skall solen, månen och stjärnorna flyttas från sina platser. De skall inte förgås, utan skakas av Guds röst.

”Mörka, tunga moln drog upp och stötte samman med varandra. Atmosfären delade sig och rullade tillbaka; sedan kunde vi se upp genom det öppna rummet i Orion, varifrån Guds röst kom. Den heliga staden skall komma ned genom det öppna rummet. Jag såg att jordens makter nu blir skakade och att händelserna kommer i ordning. Krig och rykten om krig, svär, hungersnöd och pest är först att skaka jordens makter; därefter skall Guds röst skaka solen, månen och stjärnorna, och även denna jord. Jag såg att skakningen av makterna i Europa inte, såsom några lär, är skakningen av himlens makter, utan att det är skakningen av de vredgade folken.” Early Writings, 41.

Skakningen av himlarna i Matteus, Markus och Lukas representerar skakningen av de makter som härskar i himlarna, sådana de framställs genom solen, månen och stjärnorna. Alla dessa himmelska makter skakades och frambringade ”tecknen”, vilka inledde och tillkännagav den första ängelns rörelse. Dessa himmelska makter skall åter skakas under den tredje ängelns rörelse. Men under den tredje ängelns rörelse skall också jordens makter skakas. Jordens makter är de makter som härskar

över jorden. Den 11 september 2001 var det jordens makter, inte himlens, som skakades.

”Har nu det ordet kommit att jag har förklarat att New York skall sopas bort av en flodvåg? Detta har jag aldrig sagt. Jag har sagt, när jag såg de stora byggnaderna som uppfördes där, våning efter våning: ’Vilka fruktansvärda scener skall inte äga rum när Herren reser sig för att förskräckligt skaka jorden! Då skall orden i Uppenbarelsboken 18:1–3 uppfyllas.’ Hela det artonde kapitlet i Uppenbarelsboken är en varning om vad som kommer över jorden. Men jag har inget särskilt ljus beträffande vad som skall komma över New York, endast att jag vet att de stora byggnaderna där en dag kommer att störtas ned genom Guds makts vridande och omstörtande. Av det ljus som givits mig vet jag att förstörelse finns i världen. Ett ord från Herren, en beröring av hans väldiga makt, och dessa massiva byggnadsverk kommer att falla. Scener skall utspela sig vars förskräcklighet vi inte kan föreställa oss.” Review and Herald, 5 juli 1906.

I milleriternas historia var ett av de tecken som Lukas upptecknade ”folkens ångest”. Folken representerar de makter som härskar över jorden, och den 11 september 2001 skakades varje nation på jorden när det tredje Ve anlände i den profetiska historien. Denna jordiska skakning framställdes i Lukas tjugoett, men inte genom det bibliska uttrycket om jordens makters skakning. Den framställdes genom uttrycket ”folkens ångest”, sådan den kom över världens nationer när New Yorks stora byggnader störtades. ”Folkens ångest” i Lukas är skakningen av jordens makter, och den uppfylldes i milleriternas historia.

”Jag såg att jordens makter nu skakas och att händelserna kommer i ordning. Krig och rykten om krig, svård, hungersnöd och pest är det första som skakar jordens makter; därefter skall Guds röst skaka solen, månen och stjärnorna, och även denna jord. Jag såg att skakningen av makterna i Europa inte är, såsom några lär, himlens makters skakning, utan de vredgade nationernas skakning.” Early Writings, 41.

”Omskakningen av de vredgade nationernas makter” är omskakningen av ”jordens makter”, såsom den illustrerades i adventismens tidiga historia genom omskakningen av ”makterna i Europa”. Uriah Smith identifierade år 1838 vad det var som skakade makterna i Europa.

”Liksom den profetiska perioden för denna [sjätte] basun inleddes genom den östromerske kristne kejsarens frivilliga överlåtelse av makten i turkarnas händer, så kan vi med rätta dra slutsatsen att dess avslutning skulle kännetecknas av den turkiske sultanens frivilliga återöverlåtelse av denna makt tillbaka i de kristnas händer. År 1838 drogs Turkiet in i krig med Egypten. Egyptierna såg ut att kunna störta den turkiska makten. För att förhindra detta ingrep Europas fyra stormakter, England, Ryssland, Österrike och Preussen, för att upprätthålla den turkiska regeringen. Turkiet godtog deras ingripande. En konferens hölls i London, där ett ultimatum utarbetades för att överlämnas till Mehemet Ali, paschan av Egypten. Det är uppenbart att när detta ultimatum skulle läggas i Mehemets händer, skulle det osmanska rikets öde i själva verket komma att vila i Europas kristna makters händer. Detta ultimatum lades i Mehemets händer den 11 augusti 1840! och just samma dag riktade sultanen en skrivelse till de fyra makternas ambassadörer med frågan vad som borde göras ifall Mehemet vägrade att rätta sig efter de villkor som de hade föreslagit. Svaret blev att han inte behövde oroa sig för någon

eventualitet som kunde uppstå; ty de hade sörjt för detta. Den profetiska perioden tog slut, och just samma dag övergick kontrollen över de muhammedanska angelägenheterna i de kristnas händer, alldeles som kontrollen över de kristna angelägenheterna hade övergått i muhammedanernas händer 391 år och 15 dagar tidigare. Så slutade det andra veropet, och den sjätte basunen upphörde att ljuda.” Uriah Smith, Synopsis of Present Truth, 218.

Islam, det andra veet, hade passerat höjdpunkten av sin makt, vilken enligt Guds ord skulle bestå i trehundra nittioett år och femton dagar. Ändå försökte Egypten under 1830-talet att återupprätta ett kalifat i Egypten i syfte att fortsätta den andra stora jihad i den muslimska historien. Möjligheten till ytterligare islamisk krigföring fick de europeiska makterna att darra av fruktan. Under årtionden betecknades krisen kring att islam åter skulle upptända sin krigföring av dessa års historiker och reportrar som ”Österfrågan”. Österns barns krigföring hade under århundraden förts mot Europas nationer, vilka härledde sin religion från den romerska kyrkan. År 1838 representerade ”nationernas nöd”, som Kristus hänvisade till, de vredgade nationernas skakning, framkallad av den krigföring som islam riktade mot det forna Romerska riket.

”Med [lösandet av] de fyra änglarna, som är bundna vid den stora floden Eufrat, förstår jag att Gud nu var i begrepp att tillåta de fyra främsta nationerna, av vilka det osmanska riket var sammansatt, vilka förgäves hade försökt kuva det östromerska riket i Konstantinopel och endast gjort ringa framsteg i erövringen av Europa, att nu inta Konstantinopel och översvämma och underkuva en tredjedel av Europa, vilket också var vad som skedde omkring mitten av det femtonde århundradet.” Works of William Miller, Volume 2, 121.

Nationernas nöd i den skildring som återfinns i Lukas var ”med rådlöshet; havet och vågorna brusa”, och människors ”hjärtan svika dem av fruktan och inför väntan på det som skall komma över jorden”. Förvecklingarna kring Österlandsfrågan fortsatte att uppröra jordens makter ända in i det tjugonde århundradet, och symbolen för denna nöd var ”människors hjärtan svika dem av fruktan” och ”havet och vågorna brusa”.

”Denna besegling av Guds tjänare är densamma som visades för Hesekiel i en syn. Johannes hade också varit ett vittne till denna högst häpnadsväckande uppenbarelse. Han såg havet och vågorna brusa, och människors hjärtan svikta av fruktan. Han såg jorden skakas och bergen föras mitt ut i havet (vilket bokstavligen äger rum), dess vatten brusa och vara upprört, och bergen skälva genom dess svall. Han visades hemsökelse, farsoter, hungersnöd och död, när de fullgjorde sitt fruktansvärda uppdrag.” Testimonies to Ministers, 445.

När Johannes visades beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen, såg han nationernas nöd, framställd genom havets och vågornas då, och hur människors hjärtan sviktade av fruktan, och det var samma besegling som Hesekiel visades i kapitel nio. Hesekiel visades de inre beståndsdelarna av beseglingen och Johannes visades de yttre beståndsdelar som är förbundna med beseglingen. Johannes såg att folkens förbittring är förbunden med beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen, och folkens förbittring är också Lukas nationernas nöd, vilken historiskt identifieras som Österfrågan. Johannes visades att den tredje ve-ropets islam är det yttre tecknet på beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen.

”Nutiden är en tid av överväldigande intresse för alla levande. Härskare och statsmän, män som innehar förtroende- och maktställningar, tänkande män och kvinnor av alla samhällsklasser, har sin uppmärksamhet riktad mot de händelser som äger rum omkring oss. De iakttar de spända, oroliga förhållanden som råder mellan nationerna. De märker den intensitet som griper varje jordisk beståndsdel, och de inser att något stort och avgörande står i begrepp att ske — att världen står på randen till en väldig kris.

”Änglar håller nu tillbaka stridens vindar, så att de inte må blåsa förrän världen har blivit varnad för sin annalkande undergång; men en storm samlar sig, redo att bryta lös över jorden; och när Gud befäller sina änglar att släppa vindarna fria, då skall en sådan stridens scen uppstå som ingen penna kan skildra.

”Bibeln, och endast Bibeln, ger en riktig bild av dessa ting. Här uppenbaras de stora avslutande scenerna i vår världs historia, händelser som redan kastar sina skuggor framför sig, vars annalkande får jorden att darra och människors hjärtan att svikta av fruktan.” Education, 179, 180.

I Lukas tjugoförsta kapitel angav Jesus de ”tecken” som inledde den milleritiska rörelsen, och alla dessa ”tecken” blev, enligt syster White, uppfyllda. Jordbävningen i Lissabon, den mörka dagen, stjärnornas fall och folkens ångest, vilket representerade skakandet av jordens makter som uppfylldes genom islam i den fruktan som framkallades av Österfrågan, är alla uppfyllda. De milleritiska ”tecknen” innefattar också Människosonen som kommer med ett moln, vilket uppfylldes i den rätta ordning i vilken ”tecknen” gavs av Kristus; ty efter att folkens ångest hade upphört genom inskränkningen av den osmanska överhögheten år 1840, kom Kristus till det allra heligaste den 22 oktober 1844, och när han kom, kom han med skyar.

”Och se, en som liknade en Människoson kom med himlens skyar, och han kom fram till den Gamle av dagar, och man förde honom fram inför honom. Och åt honom gavs välde och ära och rike, för att alla folk, folkslag och språk skulle tjäna honom: hans välde är ett evigt välde, som inte skall förgå.’ Daniel 7:13, 14. Kristi ankomst som här beskrivs är inte hans andra ankomst till jorden. Han kommer till den Gamle av dagar i himlen för att ta emot välde och ära och ett rike, vilket skall ges honom vid avslutningen av hans verk som medlare. Det är denna ankomst, och inte hans andra ankomst till jorden, som i profetian förutsades skulle äga rum vid slutet av de 2300 dagarna år 1844. Åtföljd av himlens änglar går vår store Översteprästs in i det allra heligaste och framträder där inför Gud för att utföra de sista handlingarna i sin tjänst till människans förmån — att fullgöra den undersökande domen och att bringa försoning för alla dem som visas vara berättigade till dess välsignelser.” The Great Controversy, 479.

De ”tecken” som var förbundna med milleriternas historia förebildade de ”tecken” som är förbundna med de etthundfyrtyofyra tusendens historia. När Kristus genom liknelsen gav det andra vittnesbördet till den historiska framställningen, hänvisade han sina lärjungar till ”vårens knoppande träd”. Han underrättade dem om att när träden börjar knoppas vet man att man är nära världens ände, och att den generation som bevittnar vårens knoppande träd kommer att leva så att den får se himlarna och jorden förgås i hans andra ankomsts eldar.

När de nu skjuter skott, ser ni och förstår av er själva att sommaren redan är nära. Så också ni: när ni ser detta ske, förstå då att Guds rike är nära. Sannerligen säger jag er: Detta släkte skall inte förgås, förrän allt har fullbordats. Himmel och jord skall förgås, men mina ord skall aldrig förgås. Lukas 21:30–33.

Frågan blir då: ”När började träden skjuta skott?” Det senare regnet började falla som ett lätt strilande regn den 11 september 2001, vilket enligt Jesaja är ”dagen” för Guds ”hårda vind på östanvindens dag”.

I lagom mått, när den skjuter upp, går du till rätta med den; han håller tillbaka sin hårda vind på östanvindens dag. Därför skall Jakobs missgärning bli sonad, och detta är hela frukten av att hans synd tas bort: när han gör alla altarets stenar lika kalkstenar som krossas till stycken, skall Aserorna och solstoderna inte bli stående. Ty den befästa staden skall bli öde, boningen övergiven och lämnad lik en ödemark; där skall kalven beta, där skall den ligga ned och förtära dess grenar. När dess kvistar har vissnat, skall de brytas av; kvinnorna kommer och tänder dem på eld. Ty det är ett folk utan förstånd; därför skall han som har gjort dem inte förbarna sig över dem, och han som har danat dem skall inte visa dem nåd. Och det skall ske på den dagen att Herren skall tröska ut från flodens fåra ända till Egyptens bäck, och ni skall samlas in en och en, ni Israels barn. Och det skall ske på den dagen att den stora basunen skall ljudas, och de skall komma som var nära att förgås i Assyriens land och de fördrivna i Egyptens land, och de skall tillbe Herren på det heliga berget i Jerusalem. Jesaja 27:8–13.

Det sena regnet började falla som ett stänk (avmätt) den 11 september 2001, och debatten om budskapet om det sena regnet och det förfalskade budskapet om fred och trygghet började. Historien om den debatten är där Jakobs missgärning tas bort (renas bort, det vill säga försonas). Historien om debatten, som är Habackuks debatt, är perioden för beseglingen av de ett hundra fyrtiofyra tusen, vilken avslutas med att den laodiceiska sjundedagsadventisten utspys ur Herrens mun, ty den skall, såsom ”den befästa staden”, bli öde, eftersom den hade blivit staden för ett folk utan förstånd, som inte finner någon barmhärtighet eller nåd. Vid den tiden skall den ”andra rösten” i Uppenbarelseboken artion blåsa i en stor basun, vilken är den sjunde basunen och det tredje ve, och Guds andra hjord skall komma och tillbe vid ”Jerusalem”, som då kommer att ha blivit den triumferande kyrkans rörelse.

Den 11 september 2001 visar att den sista generationen i jordens historia har anlänt, och endast de som känner igen vårens knoppande träd kommer att ta emot det regn som får träden att knoppa. Endast de som inser att islam i det tredje ve-ropet är det som markerar den sena regnets ankomst och beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen, kommer att tillhöra den gruppen.

”Endast de som lever i enlighet med det ljus de har kommer att få större ljus. Om vi inte dagligen går framåt i att förverkliga de aktiva kristna dygderna, kommer vi inte att känna igen den helige Andes uppenbarelser i det sena regnet. Det kan falla på hjärtan runt omkring oss, men vi kommer inte att urskilja eller ta emot det.” Testimonies to Ministers, s. 507.

”Vi får inte vänta på det sena regnet. Det kommer över alla som vill erkänna och tillägna sig den dagg och de nådeskurar som faller över oss. När vi samlar upp ljusets fragment, när vi uppskattar Guds säkra nådegåvor, han som älskar att vi förtröstar på honom, då skall varje löfte

uppfyllas. 'Ty liksom jorden låter sin brodd skjuta upp och en trädgård låter det som såtts i den spira fram, så skall Herren Gud låta rättfärdighet och lovprisning spira fram inför alla folk' (Jesaja 61:11). Hela jorden skall uppfyllas av Guds härlighet." The Seventh-day Adventist Bible Commentary, band 7, 984.

Vi kommer att fortsätta studiet i nästa artikel.

"Om inte de som kan bistå i——väcks till insikt om sin plikt, kommer de inte att känna igen Guds verk när den tredje ängelns höga rop hörs. När ljuset går ut för att upplysa jorden, kommer de, i stället för att träda upp till Herrens hjälp, att vilja binda hans verk så att det anpassas efter deras trånga föreställningar. Låt mig säga er att Herren i detta sista verk kommer att verka på ett sätt som i hög grad avviker från tingens vanliga ordning och på ett sätt som kommer att stå i strid med varje mänsklig planläggning. Det kommer att finnas sådana ibland oss som alltid vill kontrollera Guds verk, som till och med vill föreskriva vilka steg som skall tas när verket går framåt under ledning av den ängel som förenar sig med den tredje ängeln i det budskap som skall ges åt världen. Gud kommer att använda vägar och medel genom vilka det skall bli uppenbart att han tar tömmarna i sina egna händer. Arbetarna kommer att bli förvånade över de enkla medel som han kommer att använda för att åstadkomma och fullkomna sitt rättfärdighetsverk." Testimonies to Ministers, 300.